

Verenigingsblad der Medisch Natuurwetenschappelijke Studievereniging

anthropos

Batavierenrace

De stage van Naomi

Verhalen uit de wetenschap

Verslag: ExcurCie Stockholm

Actieve ledenavond

jaargang 12
nummer 5
juni 2015

COLOFON

Anthropos

Jaargang 12
 Nummer 5
 juni 2015

Anthropos is het verenigings-
 blad van Mens, de Medisch
 Natuurwetenschappelijke
 Studievereniging.

Oplage

100 exemplaren
 1^e druk

Drukker

BladNL

Contact

redaccie@mens-vu.nl

RedacCie:

Naomi Buntsma
 Carmen van Hooijdonk
 Charley Ranzijn
 Roosje Ruis
 Laura Sels
 Stijn Sonneveld

EindredacCie:

Nienke Sijtsema

*De Anthropos is in volle glorie
 te bewonderen op de website
 van Mens, www.mens-vu.nl.
 Hier is niet alleen de omslag
 in kleur te zien, maar ook de
 volledige binnenkant!*

'Batavierenrace' blz. 06

'De stage van Naomi' blz. 08

'Verhalen uit de wetenschap' blz. 10

'Verslag: ExcurCie Stockholm' blz. 15

'Actieve ledenavond' blz. 19

Fotomuur	2
Woord van de RedacCie	4
Woord van het Bestuur	5
Batavierenrace	6
De stage van Naomi	8
Column: Muizenissen	9
Verhalen uit de wetenschap	10
Aankondiging: Introductieweekend	11
Mens Allround	12
Quotes: Stockholm	12
Kookkunst: Pannenkoeken	13
Agenda en Verjaardagen	14
ExcurCie Stockholm	15
De avonturen van Beer Maurice	18
Actieve ledenavond	19
Afgestudeerd en dan?	20
Zeilweekend	22
Eindfeest	23

Woord van de RedacCie

Tekst door: Laura Sels

Lieve Mensleden,

Voor jullie ligt alweer de laatste Anthropos van het collegejaar! Wat gaat zo'n jaar toch snel! Een jaar waarin weer leuke activiteiten zijn gehouden voor onze Mensleden: introweekend, Mensation, nieuwjaarsgala, wintersport, Stockholm, de Bata en natuurlijk de maandelijkse borrels.

Juni is anders dan anders, een maand waarin het de ene dag supermooi weer kan zijn en eigenlijk te warm is om college te volgen, de volgende dag kan het alleen maar regenen en weer koud zijn. Een maand waarin de laatste tentamens en projecten afgerond moeten worden en waar het aftellen naar de zomervakantie en de vrijheid kan beginnen!

De derdejaars, zoals ik, zijn afgelopen periode bezig geweest met hun eerste stage. Zij hebben geen college gevolgd maar voor twee of drie maanden hun eigen onderzoekje gedaan. Voor de meeste van jullie was dit om of rond de VU, voor sommige ook buiten de VU.

Zoals jullie weten is dit mijn laatste Anthropos als voorzitter, ik heb twee jaar met veel plezier het voorzitterschap van de RedacCie op me genomen!

Ik wens jullie succes met de laatste projecten en tentamens, veel leesplezier en een hele fijne zomervakantie!

Speciaal voor de aankomende eerstejaars: jullie kunnen in dit verenigingsblad een kijkje nemen hoe het is om MNW te studeren en lid te zijn van Mens!

Groetjes,
Laura

Woord van het Bestuur

Tekst door: Maurice Kingma

Lieve Mensen,

Het derde lustrum van onze prachtige vereniging komt steeds dichterbij! De organisatie verloopt voorspoedig, en de verschillende subcommissies beginnen al vorm aan te nemen. Op de ALV van 11 mei is dan ook de lustrumcommissie aangesteld. Tijdens deze ALV zijn ook de plannen van de lustrumcommissie tot zover bekendgemaakt. Naast dat de lustrumcommissie wordt aangesteld is het bestuur tot de beslissing gekomen om ook deze ALV weer te gebruiken om de Sollicitatiecommissie aan te stellen om ook dit jaar weer vroeg te gaan starten met het vinden van een nieuw bestuur en dit is ook op deze ALV gelukt! Dit maakt samen dat de voorheen rustige ALV best wel belangrijk was, maar boven alles, was het ook gewoon een super gezellige avond, dank daarvoor!

Verder is het bestuur ten tijde van schrijven druk bezig met de Actieve LedenAvond. Wat we hebben gedaan? Dat heb je zelf mogen meemaken en is in deze Anthropos te bewonderen!

Met vriendelijke groet,

Namens het bestuur,

Maurice Kingma
Voorzitter

Batavieren r a c e

Tekst door: Stijn Sonneveld

De 43ste Batavierenrace vond dit jaar plaats in het weekend voor Koningsdag, dus van 24 t/m 26 april, en in navolging van de ijskoude editie van twee jaar geleden, de regenachtige editie van vorig jaar, was het ook dit jaar niet overgoten met zon. Maar al met al viel de regen ook wel mee, afgezien van die ene bui dan, maar daar later meer over... En uiteraard kon ons dat ook niet tegenhouden om er een super gezellig en leuk weekend van te maken. Misschien als introductie voor de bata, zoals deze meestal wordt afgekort, enkele feiten. Ruim 175 kilometer lang, 25 etappes, ongeveer 350 teams en een totaal van 8.500 renners. Plaats van handeling: een speciaal uitgestippelde route tussen de campus van Nijmegen en Enschede. Duur: van vrijdagavond 0.00 tot een uur of 17.00 zaterdagmiddag. En daarna natuurlijk nog een groot feest op de campus dat tot in de late uurtjes in de nacht doorgaat en waar in totaal rond de 13.000 studenten op afkomt en daarmee het grootste studentenfeest van de Benelux.

Dit jaar was voor mijzelf een primeur, omdat ik voor het eerst in de zogenaamde nachtploeg zat. Vanwege logistieke redenen zijn de lopers voor de 25 etappes verdeeld in drie groepen: een nacht, ochtend en middagploeg die elkaar in deze volgorde afwisselen. Wij begonnen onze weg dus naar Nijmegen, het startpunt, terwijl de rest van de ploeg naar Enschede ging om daar op de campus te overnachten. Eenmaal aangekomen in Nijmegen moesten wij, na enkele dingen geregeld te hebben, voornamelijk wachten op de start. Door de super vroege inschrijving van de SportCie dit jaar, hadden we het voordeel om in de eerste startgroep te zitten, waardoor we precies om 0.00 zouden vertrekken. Wachtend op de start was er ook nog voor het nodige vermaak gezorgd middels een fotohoekje, een drumband en een paaldans show. En voor we het wisten, moesten we Naomi naar de start brengen voor het begin van de eerste etappe. Nadat we haar keihard hadden toegejuicht bij het vertrek, snelden we naar het busje toe, om op weg naar het eerste wisselpunt te gaan.

Het idee hierbij is, dat terwijl de loper de etappe loopt samen met een fietser voor morele ondersteuning, de rest van het team zich in een busje naar het volgende punt begeeft waar er een wissel wordt gepleegd zodat de volgende door kan gaan met lopen. In het donker de weg vinden vanaf een boekje bleek niet altijd eenvoudig te zijn, zeker als er ook nog aanpassingen zijn doorgevoerd, waardoor de route uiteindelijk nog veranderd is. Dit bleek al bij het eerste wisselpunt, want terwijl wij aan het wachten waren tot Yu binnenkwam, was er een jongen van een ander team die heel hard gelopen had, maar vervolgens zo'n tien minuten moest wachten tot zijn team er was... Gelukkig gingen de wissels bij ons wel goed, al raakten we wel twee keer de weg kwijt, maar door de goede navigatie en de stuurkunsten van onze stuurvrouw Eva, kwamen we iedere keer goed op tijd aan. De nacht zelf werd op een gegeven moment meer een droom waarbij je door moeheid en actief zijn tegelijkertijd op een gegeven moment geen idee van tijd meer hebt. Zelf rende ik rond 4 uur 's nachts door een stukje Duitsland, waar we af en toe nog een auto tegenkwamen maar verder eigenlijk niets was.

Toen we uiteindelijk aankwamen bij het grote wisselpunt waren we blij dat we het hesje en de fiets konden doorgeven aan de ochtendploeg en zelf in de bus naar de campus van Enschede konden gaan zitten. Rond de klok van zeven kwamen we bij de tenten aan en nadat we een snelle douche hadden genomen en de middagploeg hadden bijgepraat, konden we in onze tenten duiken om nog even wat 'nacht'rust te pakken. Ik kwam er pas achter hoe moe ik eigenlijk was toen ik wakker werd en geen idee meer had waar ik mijn jas had laten liggen voordat ik ging slapen. Had ik hem überhaupt meegenomen in de bus of was ik hem daar al vergeten. Gelukkig herinnerde Naomi me eraan dat ik hem misschien wel mee had genomen naar het douchen en gelukkig hing hij nog in de kleedkamer. Inmiddels was de ochtendploeg ook teruggekomen en besloten de meesten, ikzelf ook, om nog maar even een kort dutje te doen voordat de finish zou zijn van de laatste etappe. Deze zou

eindigen op de sintelbaan, die op de campus van Enschede zelf lag. Vorig jaar moest de finish nog verplaatst worden vanwege de regen, maar dit jaar kon hij gelukkig gewoon daar plaatsvinden...

Terwijl we ons verzamelden om de sintelbaan, paktten de donkere wolken zich al boven het campusterrein en de verschillende buienalarmen waarschuwden voor een bui van apocalyptische grootte. Terwijl sommigen alvast de beschutting zochten, bleven een aantal nog staan bij de baan, want de eerste lopers zouden nu elk moment kunnen finishen en misschien zou het wel meevallen toch? Binnen drie minuten stond de

hele sintelbaan onder een laag water van zo'n twintig centimeter en was het terrein erom heen veranderd in een grote modderbaan. Maar het wachten werd beloond en na enige tijd finishten eerst Sophie en vervolgens Jordi, beiden kletsnat. Terwijl we ons verkleden in de paar droge kleren die we overhadden, werden de pizza's opgehaald door de SportCie en konden we onze honger stillen. Vervolgens was het tijd voor het feest. Ikzelf en sommigen namen nog een klein dutje voordat we ons op weg begaven naar het feestterrein. Net als ieder jaar waren er weer twee grote tenten, een buiten podium, het dakterras en nog enkele zalen binnen, waar we ons nog tot laat hebben vermaakt!

De stage van Naomi

Tekst door: Naomi Buntsma

De meeste derdejaars hebben de afgelopen maanden –of in ieder geval in april en mei- zitten bikkelen op hun bachelorproject. Het overgrote deel doet zijn/haar stage op de VU of in het VUmc, “dicht bij huis”, maar er zijn er ook een aantal die uitwaaiëren naar andere instellingen. En daar, ben ik er één van ..

Al vroeg was ik aan de slag gegaan met het regelen van een stageproject onder de vleugels van Maurice Aalders. Veel MNW'ers hebben hem, of in ieder geval zijn naam, wel eens voorbij zien komen. Soms in levende lijven, wanneer hij vertelde over de master Forensic Science, soms in verband met Barbara Stam (MNW-alumnus) en het blauwe plekken onderzoek. Met mijn ambitie om Forensic Science te willen doen, zag ik dit als ultieme test (en opstap) en zo geschiedde... Ik zou één van drie projecten doen die in samenwerking met het Nederlands Forensisch Instituut (NFI) waren opgezet. Een HBO-studente forensisch onderzoek zou al zijn begonnen met het onderzoek naar de datering van botten, een promovendi was begonnen met het analyseren van gecremeerde botten en ik zou een poging doen DNA te kwantificeren. En dit alles aan de hand van de autofluorescentie van botten.

Fluorescentie hebben we als MNW'ers eigenlijk allemaal wel eens gehoord en velen van ons zullen ook weten wat het is. Energie kan geabsorbeerd worden door bepaalde stoffen en die stoffen kunnen dit licht ook weer uitzenden. Omdat we van hoge vibratietoestanden naar lage vibratietoestanden gaan, waarvan we naar de grondtoestand terug kunnen vallen, is de golflengte van het inkomende licht lager dan die van het uitgezonden licht: de energie neemt namelijk af. Ook in bot zitten stoffen die tot dit proces in staat zijn en omdat we het hier over componenten hebben die van nature in het biologisch materiaal zitten, spreken we van autofluorescentie.

Samen met het meisje van HBO forensisch onderzoek hebben we twee maanden geploeterd om een geschikte methode te vinden om deze

fluorescentie goed in beeld te brengen: met een oud bot is dat zo makkelijk namelijk niet! Heel lang konden we alleen testen op een bewerkt bot dat zeker honderd jaar oud was en van de snijzalen vandaan kwam. Eind mei was er een dergelijke progressie dat we op verse botten konden kijken wat de fluorescentie was. We hebben hiervoor zelf een varkenspoot moeten ontleden, dus dat was weer een hele nieuwe ervaring.

Begin juni is de bottencollectie van het NFI binnen gebracht. We konden collageen in ieder geval onderscheiden en daarnaast hadden we componenten als magnesium en vitamine D die we waarschijnlijk terug zagen in de spectrum, dus we hadden referentiepieken. Die vitamine D kwamen we in het verse bot tegen en, -zo bleek later- is ook niet meer terug te vinden in botten van 10 jaar en ouder. Op het moment van schrijven zijn we hard bezig met de metingen van een deel van de botcollectie. We hebben allemaal ID-nummers gekregen, zonder daarvan te weten uit welke tijdsperiode deze botten afkomstig zijn. Daar moeten we aan de hand van het fluorescentiespectrum dus zelf achter zien te komen.

De DNA metingen hebben door de hele vertraging op zoek naar de meetmethode helaas wel behoorlijk wat vertraging opgelopen en de kans dat ik daar nog aan toe kom is wel heel klein inmiddels. Met nog 3,5 week te gaan tot ik mijn uiteindelijke versie moet inleveren begint de tijd namelijk wel te dringen ..

Op de afdeling heb ik in ieder geval genoeg geleerd. Zelfstandig op zoek naar een methode, oplossingen en bovenal veel literatuurstudie. Daarnaast krijg je ook nog leuke dingen mee zoals vervolgstudies in het blauwe plekken onderzoek, onderzoek naar het spatpatroon van bloed, allergietesten, maar ook de afkoeling van lijken, iets waar Marlies van den Born (master) haar masterstage aan heeft besteed! Allemaal super leuke dingen, dus de “meetingen” zijn misschien nog wel het interessantst en in ieder geval het ‘spannendst’ van een stageweek.

C o l u m n :

Muizenissen

Tekst door: Charley Ranzijn

Voor de muizen is elke ruimte in de VU autonoom. Misschien hangen er daarom wel overal posters, die ons aansporen om deze knaagdieren te verdrijven. Al 2 weken slaap ik met de muizen. Zodoende raken wij aan elkaars aanwezigheid gewend. We zijn elkaar schuchter tegen het lijf gelopen in De Verrekijker en nu zijn we overal. Een product van gevoerd beleid. Levend op de kruimels die de academische gemeenschap voor ons achterlaat. Toch zijn de muis en ik, de Verrekijkerbewoner, generaliserend gezien anders.

De muis pikt, daar waar hij kan, mee wat niemand weet dat hij mist. Verstrooid als de wetenschap stereotypisch is, blijkt dit op universitair niveau best veel. Kennis heeft de verwerpelijke neiging om dit toe

te staan. De geschiedenis is een herhaling van voorvallen waarin het hogere doel onder de maat is en de wetenschap het 'heilige' middel. De muis is slechts een product van deze regelmatigheid. Hij buit uit, hij weet niet beter. Daarom zijn wij niet gelijk.

Want hoe schril is het contrast met mij, het randverschijnsel in de ooghoek van je blikveld. De bezette ruimte die mijn essentie omsluit, met als doel dat terug te geven wat niemand had. Koffie voor de student, een plek voor de docent en ruimte voor de discussie. Natuurlijk is het in het hol van de muis, maar daar hoeven we geen olifant van te maken. Hij had zijn holletje 'open' laten staan en nu zitten we er samen.

Mijn matras ligt al klaar en de campus snoozet heerlijk met de lichten aan. Ook de muis heeft het pand verlaten. Hij moet morgen vroeg op, in maatpak, om weer aan de hervorming te gaan. Er ligt altijd wel ergens een kruimel. Zeker in de consternatie van een reorganisatie. Ook ik ga maar slapen, in mijn holletje bij zijn raam.

Verhalen uit de wetenschap

Tekst door: Roosje Ruis

Nieuwe inzichten in het geheugen

De hersenen blijven nog altijd een vrij onontgonnen gebied voor de wetenschap. Een belangrijke vraag is hoe het geheugen werkt. Een vers uitgekomen paper van onderzoekers van MIT geeft meer inzicht hierin. In 2012 toonden de onderzoekers al aan dat een groep cellen genaamd “memory engram cellen” in de hippocampus aanwezig zijn. Deze cellen zorgen ervoor dat een herinnering wordt opgehaald bij een bepaalde trigger: als je bijvoorbeeld een specifiek ding ziet dan worden deze neuronen geactiveerd zodat de herinnering naar boven komt. Dit werd uitgevoerd door middel van optogenetica, een techniek waarbij zenuwcellen genetisch aangepast worden zodat ze met licht geactiveerd kunnen worden.

In het recente onderzoek werd allereerst gekeken naar de synapsvorming tussen deze cellen wanneer een nieuwe herinnering werd gevormd bij muizen. Al eerder werd aangenomen dat synapsvorming (het contactpunt tussen twee zenuwcellen) en de versterking van de synapswerking (bijvoorbeeld meer neurotransmitters aanwezig) een rol speelt in het leren van nieuwe dingen en herinneren. Maar nu konden de onderzoekers de eiwitsynthese van de engramcellen blokkeren direct nadat de herinnering werd gevormd. In dat geval was er geen toename in synapssterkte. De muizen vertoonden ook geen respons op een trigger die het geheugen zou moeten activeren. Althans, totdat de cellen gereactiveerd werden door middel van optogenetica. Op dat moment vertoonden de muizen gedrag dat duidde op herinnering!

Dus betogen de wetenschappers, herinneringen worden niet opgeslagen door middel van synapsen, maar, door middel van een circuit van engramcellen die samenwerken om een specifieke herinnering op te slaan. De sterkte van synapsverbindingen is van belang om toegang te krijgen tot de herinneringen, maar de specifieke manier waarop de cellen zelf in een circuit zijn verbonden is belangrijk om het geheugen op te slaan. Synaptische veranderingen kunnen verstoord worden, waardoor een herinnering niet meer bereikt kan worden, maar de herinnering blijft opgeslagen. De onderzoekers zijn er zo daadwerkelijk in geslaagd om geheugenverlies teniet te doen.

Bron: Massachusetts Institute of Technology. “Scientists retrieve lost memories using optogenetics.” ScienceDaily. ScienceDaily, 28 May 2015. en

Tomás J. Ryan, Dheeraj S. Roy, Michele Pignatelli, Autumn Arons, and Susumu Tonegawa. Engram cells retain memory under retrograde amnesia. Science, 29 May 2015: 1007-1013

Illustration: Christine Daniloff/MIT

3D printen voor diabetes

3D printen is een veelbelovende techniek. Voor de industrie, maar ook voor consumentengebruik: je kan relatief eenvoudig je eigen ontwerpen omzetten in een tastbaar object. Ook de medische wereld kan baat hebben bij deze technieken. Zo wordt er in het 3D innovation Lab in ons eigen VUmc onderzoek gedaan naar het printen van bijvoorbeeld patiënt specifieke schedelimplantaten. Maar 3D printen lijkt nu ook erg voordelig te zijn voor mensen met diabetes type 1. Hiernaar wordt onderzoek gedaan aan de Universiteit Twente.

Voor sommige patiënten met ernstige diabetes lijkt de beste behandeling transplantatie van de eilandjes van Langerhans. Helaas heeft dit niet altijd het gewenste resultaat, omdat veel van de getransplanteerde eilandjes ten onder gaan na transplantatie. Het 3D printen van weefsel kan hierbij de uitkomst bieden. Bij weefsel prints worden de gewenste weefselcellen omhuld door een soort geprinte stelling geprint van een ander materiaal. Dit materiaal is zo ontwikkeld dat het goed geprint kan worden, maar ook dat het stevig genoeg is als omhulsel van de eilandjes en het niet de functionaliteit van de cellen beïnvloed. Verder wordt het geprint als poreuze structuur, waardoor er bloedvaten in kunnen groeien en insuline en glucose met het lichaam uitgewisseld kunnen worden. Tegelijkertijd biedt de print bescherming tegen het immuunsysteem: het getransplanteerde weefsel wordt zo niet meer als lichaamsvreemd herkend en aangevallen. Het onderzoek is nog in volle gang. Er moeten nog enkele verbeteringen aan de prints plaatsvinden voordat het daadwerkelijk bij mensen geïmplanteed kan worden.

Bron: Marchioli, G et al., Fabrication of three-dimensional bioplotting hydrogel scaffolds for islets of Langerhans transplantation. *Biofabrication*, 2015; 7 (2)

Aankondiging: Introductieweekend

Tekst door: Naomi Buntsma

Ook dit jaar is de WeekendCie weer druk bezig een geweldig introductieweekend neer te zetten voor de aankomende eerstejaars MNW. Maar zoals velen van jullie wellicht al meegekregen hebben, luiden we komend studiejaar het lustrumjaar van Mens in. In november zal er een heuze lustrummaand klaar staan, maar in september trappen we af met een lustrumvariant op het introductieweekend! We gaan verder, het wordt grootster, nóg leuker!

Van 25 tot 27 september zullen we vertoeven in een kampeerboerderij, 4,5 km van Epe vandaan. Het is een eindje van de Vrije Universiteit vandaan, maar daarom zullen we ervoor zorgen dat de pret al begint op weg naar onze locatie.

Bos, veen en heide liggen rondom (of loopafstand van) deze locatie, dus we zullen genoeg doen tijdens het weekend. Tevens een geweldige kans om (weer) eens bij te kletsen met ouderejaars, eerstejaars en je eigen jaargenoten: het weekend staat open voor iedereen!

Dus, gaan jij en je slaapzak (oja, luxe: we hoeven geen matjes/luchtbedden op te pompen dit jaar) met ons mee naar Epe dit jaar? Schrijf je dan snel in, via mens-vu.nl/introductieweekend! De kosten zijn, net als voorgaande jaren, 35Euro.

MENS

*Tekst door:
Naomi Buntsma
Roosje Ruis*

Woord van de redactie

Lijkt het jou ook leuk om een stukje te schrijven in de antropos? Stuur dan je stukje naar redactie@mens-vu.nl!

Quotes: Stockholm

'Oh ik heb nog spé's .. Euh, spares'
Yu

'Wat zouden we mee kunnen nemen in de handbagage, want we hebben niet zo veel ruimte... Oh! Ik heb nog wel messen nodig.'
Ayla

'Waar zijn die anderen?' 'Ja, die gingen met die verticale lift. Je weet wel, die zo gaat.' *wijst van boven naar beneden*
Fleur

'Ze heeft een brood gekocht bij de supermarkt en ze heeft een broodschaar.'
Yu

Merel laat haar nieuw gekochte shirtje zien.
'Oh, is dat een theedoek? Voor Maurice z'n tas?'
Yu

'Ja, het is bij die Kungstradgarden en dan nummer 6.' Yu: 'Heb je het adres voor me?'

'Wat is die theebanaan (T-banan, metro)?'

'Oh ik ben de enige die nog aan het zitten is.'
Nienke

'Dan spreid ik zo mijn benen boven de prullenbak'
Naomi

3 dagen later ..
'Ooooh, nu snap ik die verticale lift!'
Manouk

'Oh, ja, maar ik weet de weg!' *loopt de verkeerde kant op bij de metrohalte.*
Yu

Kookkunst: Pannenkoeken

Wat?

PANNENKOEKEN!

Hoezo?

Hoezo, hoezo... Meer: waarom niet?! Het was natuurlijk de actieve ledenavond en het bestuur wilde wel eventjes flink de handen uit de mouwen steken voor een hele berg pannenkoeken.

Waar en wanneer?

Op de ALA, op 15 juni om precies te zijn. En dan voor een hele lange tijd, want we zaten toch wel lang te wachten met onze knorrende maagjes.

Wie koken er?

Zoals gezegd het bestuur

Hoe smaakt het?

Heerlijk. De pannenkoeken zijn niet te dik en goed van smaak en textuur. En het zijn echt enorme pannenkoeken dus dat vult wel. Ze dienen wel drie keer opgevouwen te worden of gegeten te worden vanaf 4 bordjes tegelijk zo groot als ze zijn. Verder is er de keus uit naturel, spek en kaas, en konden ze naar smaak belegd worden met poedersuiker en stroop.

Hoe zitten we erbij?

Omdat het geen borrel was, bleven de banken gewoon allemaal in de Menskamer staan. We zaten dus gezellig op de bank rondom de tafeltjes waarop de pannenkoeken voor ons op grote schalen geserveerd werden. Het was wel even vechten wie er het eerst mocht pakken.

Cijfer?

De pannenkoeken zelf waren uitstekend! Misschien was de kwantiteit wat laag en ook het wachten was toch wel een minpuntje. In totaal daarom een dikke 8!

Agenda en Verjaardagen

Juli	#	Augustus
	01	
	02	Colette Bekenkamp, Ruud vd Stappen, Wieger Tuininga
	03	Mark van Maasdam
	04	Wouter Moolhuizen
	05	Marea vd Rijst, Roni Kunst
	06	Freek Geurts
Anniek Meesters	07	Iris Meulman, Lanette Kempers
	08	
	09	Emma Baars, Haneen Harbiye, Julia Bakx
Joris van Essen	10	Susanna Halman
	11	Tim Ottens, Wouter de Wilde
Sophie Renckens	12	
Floris Thunnissen, Tamara Moll	13	
Dennis Kruijssen	14	Erik van Dijk
Cherish Spruit, Lennaert Brouwer, Marlies vd Wees	15	
	16	
Arianne Garra	17	
Fasco van Ommen	18	
Michelle Oud	19	VU Introductiedagen
	20	Frank van de Ruit, Rouquaya Ayadi, VU Introductiedagen
	21	VU Introductiedagen
Diede van den Broek	22	Danique Barten, VU Introductiedagen
	23	VU Introductiedagen
	24	VU Introductiedagen
	25	VU Introductiedagen
Tessa vd Lindt, Viet Bui	26	
	27	Imane Tarrahi
Guus Haasnoot, Joost Veldhuis	28	Ayla van Dommelen
Marije Ruytenberg	29	
Lynn Wester	30	
Evelyn Lobeek, Renata Zwerver	31	

De lijst met verjaardagen is helaas niet compleet, mis je iemand mail dan naar bestuur@mens-vu.nl

Excursie: Stockholm

Tekst door: Naomi Buntsma

Pieppieppiep, ik drukte nog maar eens op snooze om me nog eventjes om te kunnen draaien. Tien minuten later ging die verrekte wekker helaas alweer af en met één blik op de tijd wist ik genoeg: STOCKHOLM. Jawel, we hadden afgesproken om al om half zes in de ochtend te verzamelen op Schiphol omdat ons vliegtuig nog voor zevenen zou vertrekken. Met de wekker om kwart over vier en de (handbagage)koffer al gepakt was het dus een vrolijk klusje van klaarmaken, ontbijtje naar binnen werken en de auto in. Mijn lieve papa bracht mij gelukkig naar de luchthaven, veel van onze lieve Mensen stapten al tegen vijf uur in de trein om op tijd op de luchthaven te verschijnen. Een laatste check of we iedereen en alles bij ons hadden, nog even met zijn allen op de foto en we gingen de douane door. Gecheckt en al baanden we ons een weg richting de gate, alwaar we al redelijk snel konden boarden.

Na een voorspoedige vlucht landden we in het gure Stockholm. De Stockholmcard werden uitgereikt, zodat iedereen vanaf dat moment verantwoordelijk was voor z'n eigen plezier: zowel OV als cultuur waren inbegrepen met die kaart, dus in het bezit ervan kon je de hele stad verkennen. Met de stoptrein en een klein stukje (om) lopen vonden we het hostel, waar de code eerst nog net wat anders bleek te zijn dan ons van te voren doorgegeven was. Gelukkige hadden sommige van ons goed opgelet, zodat we het hostel toch nog konden betreden.

Omdat het nog maar aan het eind van de ochtend was, dumpten we onze koffers in een ruimte in het hostel, waarna we de stad in konden trekken. Het begin van de middag had ieder nu wat tijd voor zichzelf, om alvast het een en ander te ontdekken.

Er werd al snel een tweescheiding getrokken: Farlyn & de tweedejaars hebben door de stad getrokken en een verkleinde versie van de wisseling van de wacht gezien, Tessa & de derdejaars bezochten het stadhuis en de bijbehorende (uitzicht)toeren. Een eerste beeld was gevormd en nadat we in de middag terug bij het hostel waren gekomen en de bedden waren opgemaakt begaven we ons weer naar het openbaar vervoer: op naar de boot! Al varende over het water maakten we een rondje langs het toeristische eiland. Sommigen van ons maakte deze toch iets beter mee dan andere, aangezien het toch wel vroeg was vanmorgen... ;-). Helaas werd ons uitzicht naar buiten wel belemmerd door de druppels water die op de ruiten vielen, gelukkig zaten we daar binnen droog en redelijk warm.

Met een wandeling door de stad gingen we naar het restaurant toe, waar we vanavond wat zouden eten. In Stora Vikingen hebben we ons tegoed gedaan aan pizza en pasta, met een heerlijk toetje na. Goed gevuld en redelijk moe zijn we weer richting het hostel gegaan, waar de meesten van ons die avond zijn gebleven.

De volgende ochtend was het enigszins vroeg dag: rond negen uur stond het merendeel al naast zijn/haar bed, want om tien uur zouden we vanaf het hostel vertrekken. Het plan was een Streetcar tour te doen, met een oud trammetje dat in het weekend door Stockholm rijdt. Nadat we het startpunt van het trammetje gevonden hadden, bleek dat dit niet echt een tour zou worden. We besloten daarom maar snel iedereen aan te geven dat ze vrij staan om uit te stappen en te gaan en staan waar ze willen. En zo geschiedde. Een deel stapte al na enkele haltes uit het trammetje, een ander deel bleef zitten tot het einde, om op de weg terug op het toeristische eiland, Djurgården weer uit te stappen. Een bezoekje aan het Vasa- of Pipi Langkous museum leek wel wat. De rijen waren echter lang, en daar besloten we dan ook maar vanaf te zien. Ik heb met mijn groepje, de derdejaars en Tessa, toen de weg naar het Royal Palace afgelegd, waar we ondertussen de muzikale optocht op weg naar de “wisseling-van-de-wacht” nog tegenkwamen.

Een bezoekje aan het Royal Palace leek ons op dat moment dan ook niet de meest verstandige, dus snel doken we de Stockholm cathedraal in om aan alle drukte te ontsnappen. Broodjes ondertussen gegeten en we brachten een bezoek aan de schatkamer van en het Koninklijk Paleis. Wat je je hierbij voor moet stellen? Ontzettend veel kamers, met rijke bonte kleuren behangen en overdadig meubilair. Oja, en heel veel mensen en veel selfie-sticks. Zo liepen we ons een weg door de koninklijke kamers, door de gastenvertrekken en

wierpen we blikken in de museumachtige vitrines. Een bijzonder bezoekje!

Daarna toch nog door naar het Vasa Museum, een groot schip dat vrijwel direct na tewaterlating gezonken is. Het verhaal over de bouw, en het tragische zinken ervan, kan in het museum bewonderd worden.

Daarna besloten we naar de IKEA te gaan, waar de anderen ook zouden zijn en we ons tegoed konden doen aan een (goedkope) IKEA maaltijd. De echte IKEA bus zou echter niet rijden, want het was weekend .. Maurice bracht ons daarvan echter tijdig op de hoogte, en uiteindelijk hadden wij ons eten net op toen de anderen –na een origineel potje verstoppertje- aan tafel gingen.

’s Avonds ging een deel van de groep nog even wat drinken, om deze dag goed af te sluiten.

Op zondag was er een hele dag aan vrije tijd besteding! WAUW. Dat betekende voor sommige een hele ochtend uitbrakken en weer even opladen, voor anderen betekende dat ‘gewone’ tijd op om nog wat leuke dingen te doen. Zo gingen wij naar Skansen toe, waar het zonnetje heerlijk scheen en we er een mooie ochtend van hebben gemaakt.

Skansen is een openluchtmuseum en dierentuin in één: voor ieder wat wils. Daarna op weg naar de souvenirwinkel van het Vasa Museum, nog een kijkje nemen bij Pipi Langkous (maar daar mochten we helaas niet naar binnen) en weer verzamelen om richting het oude Centrum te gaan. Bram kreeg het overigens nog wel voor elkaar om zich naar binnen te lullen bij het Pipi Langkous huis, een

echte kletsmaajoor weet de meiden aan zijn zijde met Pippi Langkous wel te verblijden .. ;-)

Nobelmuseum, slenteren door de oude stad, restaurantjes bekijken, een ander eilandje bezoeken, uitkijken over het water en dan echt op zoek naar eten. Boven alles was deze dag heerlijk zonnig en hebben we zeker genoeg stappen gezet!

Maandagochtend hadden we nog een beetje vrije tijd. In de middag stond echter het eerste studiebezoek op het programma: een bezoekje aan het Helleday Laboratory. Hier kregen we, na een algemene introductie over kanker, wat te horen over hun onderzoek wat zich richt op het voorkomen van oxidatieve stress om zo DNA schade –voorafgaand aan kanker- te voorkomen. Het eiwit dat hierin een cruciale rol speelt? MTH1. Mocht je zelf nog wat meer willen weten, ze hebben in Nature gepubliceerd dus het moet te vinden zijn!

Die maandagavond zou onze laatste avond in Stockholm zijn, dus zijn we met zijn allen uit eten geweest. Een heerlijk restaurantje, waar we konden genieten van verschillende, hoogstaande maaltijden. De desserts vielen echter wel een beetje tegen, want ze bleken uiteindelijk maar de helft van onze desserts tot beschikking te hebben. De sfeer zat er echter goed in en volgens mij heeft een ieder het hier naar zijn zin gehad. Of nouja, uiteindelijk dan. Het eerste half uurtje zaten we met een groot deel behoorlijk in de stress om onze lieve Merel (ja, je weet wel, oud Menslid, gangmaker van jaarlaag 2013). Ze scheen verdwaald te zijn, maar we konden haar absoluut niet bereiken op haar mobiel. Bleek ze uiteindelijk haar telefoon onderin haar tas te hebben gelegd ...

Dinsdagochtend was het vroeg dag, dus velen hadden de koffers de avond van te voren al ingepakt. Om acht uur vertrokken we vanuit het hostel en waren ook de bedden al afgehaald. De koffers werden weer opgeborgen en nog een keer gingen we goed gekleed op weg: opnieuw richting het Karolinska instituut, maar vandaag bezochten we de afdeling Medical Radiation Physics in het ziekenhuis. Hier hebben verschillende PhD studenten ons het een en ander over hun onderzoek verteld en zodoende kregen we wat te horen over verschillende soorten radiotherapie bij kanker. Het ene verhaal succesvoller dan het ander, maar vrijwel allemaal hebben ze ons met enthousiasme weer een hoop wijzer gemaakt.

Het studiebezoek was rond het middaguur afgelopen, en omdat we pas rond half vijf weer bij het hostel hadden verzameld, had iedereen nog wat tijd voor zichzelf. De laatste souvenirs werden ingekocht, een terrasje nog opgezocht en nog even van die laatste cultuuraspecten op de Stockholmcard gebruik gemaakt.

En daar gingen we dan. Frisse energie en goede moed, een hoop nieuwe indrukken rijker: terug naar de luchthaven, op weg naar Nederland.

De grootste tegenvaller van die dinsdag? Dat je na de douane wel erg weinig mogelijkheden tot fatsoenlijk en betaalbaar eten had. Gelukkig werden we in het vliegtuig nogmaals voorzien van belegde broodjes, zodat we toch niet hongerig het land weer binnen gingen. Eenmaal terug op Nederlandse bodem ging ieder zijn eigen weg. Het was een geslaagde eerste Excursie, Stockholmangers: bedankt!!

De avonturen van Beer Maurice

Tekst door: Beer Maurice

Ik weet niet meer wanneer ik besloten had om een carrière als detective te beginnen. Mijn eerste dag bij detectivebureau Mens was een grote chaos. De nieuwe rechercheurs werden ingehuldigd met een bescheiden feestje en al mijn nieuwe collega's waren aanwezig. Mijn partner zou Maurice worden, de hoofdresearcher met een aanstekelijke lach. "Beer wij worden goede partners, jij en ik." Ik voelde een soort van trots in mijn pluizige onderbuik.

Ik stond op een gegeven moment te praten met een paar aardige dames. Ik bood hen een drankje aan en zag mijn kansen schoon in. "Ga je even mee naar buiten Beer?" vroeg degene met de donkere krullen. Ik wist wat dit ging betekenen, dacht ik.

23:45 Ik schrok toen er opeens een zak over mijn hoofd werd gedaan. De twee dames waren sterker dan ze eruit zagen. Ik sloeg en schopte om mij heen maar mijn korte pootjes raakten alleen de lucht.

23:55 Ik werd achter op een fiets geplaatst. Ik probeerde te luisteren naar de omgevingsgeluiden, maar werd er niet wijzer van.

00:32 Ik telde 4 trappen en 73 treden.

00:35 De zak verdween van mijn hoofd, maar een fel licht verblindde nog steeds mijn zicht. Ik schreeuwde nog iets van: "Waarom doen jullie dit?" Het antwoord was een stuk Duck tape op mijn mond.

01:55 De dames waren weg. Ze hadden me alleen gelaten met mijn handen gebonden. Slapen ging niet, teveel adrenaline.

03:25 Mijn ogen worden moe. Ik moet een manier vinden om hier weg te komen.

05:15 Ik schrik wakker met een stijve nek. Slapen is oncomfortabel met gebonden poten.

07:30 Een van de dames kwam binnen met een bord met eten. Mijn maag begon opeens te rommelen. Had toch best honger als een beer.

08:05 Mijn handen zijn gelukkig vrij en ik kan nu rondlopen. Mijn benen zijn stijf en mijn nek doet pijn.

09:38 Ik verveel me. Ik probeer nog wat slaap in de halen die ik de avond ervoor gemist heb.

Dag 2 – middag. Ik heb geen idee meer hoe laat het is. Ik dommel soms wat weg. Het is saai.

Dag 2 – avond. De dames komen binnen. Ik vraag nogmaals wat ik hier doe. Mijn stem is schor van het weinig gebruik. Ik krijg een bord eten voor mijn neus, er zit geen vlees bij.

Dag 3 – ochtend denk ik. Ik heb het opgegeven om te ontsnappen

Dag 6 – avond. De dames komen binnen met een dampend bord eten. We kletsen wat. Ik drink een wijntje. Het smaakt goed. Ze lachen om een grap die ik maak.

Dag 10 – ochtend. Vannacht in bed geslapen bij degene met de donkere krullen. Ik werd met een kater wakker. Wat een avond.

Dag 10 – middag. Ik wordt naar beneden gebracht en achterop de fiets gezet. Ik weet niet wat er gaat gebeuren. Terug gekomen op kantoor wordt ik begroet door mijn partner. Hij knuffelt me en zegt dat ik veilig ben. Ik mis de dames.

Meer lezen over de avonturen van detective Beer Maurice? Kijk dan uit naar de volgende Anthropos.

Actieve ledenavond

Tekst door: Roosje Ruis

De actieve leden, alle leden die zich via commissiewerk inzetten voor Mens, worden eens per jaar door het bestuur verwend. Ze worden dan uitgenodigd voor de Actieve LedenAvond a.k.a ALA. Dit jaar was het weer een leuke boel met lekkere pannenkoeken als diner (zie ook Kookkunst elders in deze Anthropos). Ondertussen waren Maurice en Kiki achter de bar waterballonnen aan het vullen...

Dat leek dus niet veel goeds te beloven, het werd niet relaxen op deze verwenavond. Na het eten bleek bij de uitleg van Maurice dat er zelfs in teams tegen elkaar gestreden moest worden. Maar niet alleen met waterballonnen: de groep werd in vier teams verdeeld, die omstebeurt vijf spellen moesten doen ergens op de campus. Zo werden we blootgesteld aan een geheugenopdracht waarbij we een foto moesten nabouwen; een puzzelspel dat bestond uit zowel thee, een rebus, vraagstukken en google maps; een kraak-de-code met behulp van een verrekijker; flessenvoetbal; en dus die waterballonnen waarmee we moesten overgooien met behulp van twee doeken en waarbij we gek genoeg niet eens heel erg doorweekt zijn geraakt!

Op de achtergrond klonk muziek van de Amsterdam Klezmerband, die op hetzelfde moment op het VU summerbreak festival aan het spelen was. Iedereen was heel enthousiast en strijdlustig en misschien lichtelijk melig van de gekke opdrachten en de zomerse sfeer op de campus. Helaas kwam er ook weer een eind aan de vijf spelletjes. De winnende groep kreeg een taart van snoep, de verliezers een zak met appels. Bedankt bestuur!

Afgestudeerd en dan?

Tekst door: Stijn Sonneveld

Naam: Mike van Rijssel
Master (afstudeerrichting): MNS–Medical Physics
Jaar van afstuderen: 2014

Wil je altijd al graag een PhD doen of heb je ook andere opties overwogen om na je studie te gaan doen?

Waar ben je na je studeren begonnen met werken? En wanneer ben je daar begonnen?

Ik doe nu mijn PhD bij het UMC Utrecht in zowel de ISI (Image Sciences Institute, www.isi.uu.nl) als 7Tesla groep. Ik ben hier gestart op 1 januari.

Wat zijn de eerste indrukken? Bevalt het en is er een leuke werksfeer?

Bevalt goed! Leuke groep met veel (heel veel, denk aan 30-40 of zo) PhD studenten. Zeker omdat ik bij twee groepen hoor (ISI & 7T) is het een hele grote groep. Veel jonge mensen die allemaal onderzoek doen in de richting radiologie/radiotherapie. Ja, dat bevalt.

Hoe zijn je werktijden? Is het van 9 tot 5 of heb je een hele vrije indeling hiervan?

Ik kan dit behoorlijk vrij indelen, ze eisen hier alleen dat je een groot gedeelte van de dag er bent (en niet de hele week van tien uur 's avonds tot 6 uur 's ochtends gaat werken, want dan wordt samenwerken zo lastig). Ik werk meestal ongeveer 9.30 tot 18.00, omdat ik dat prettig vind.

Hoe ben je op zoek gegaan hiernaar? Hoe heb je deze plek verkregen? Ging dat makkelijk?

Dat is een mooi verhaal. Ik was aan het solliciteren naar verschillende PhD projecten die me leuk leken. Ik sprak hierover met Mariska (Damen, jaargenoot van mij) en die wist dat er in Utrecht nog iets was, omdat ze daar stage had gelopen. Dus, zonder dat ze dat met mij overlegd had, gaf ze mijn naam en nummer aan haar begeleider (vind 'ie vast wel goed) en toen werd ik opeens gebeld door ene Dennis Klomp van het UMC Utrecht. Of ik een keer wilde komen praten. Lang verhaal kort: Dennis is nu mijn copromotor.

Ik had wel in mijn hoofd: als er een PhD plek langskomt over een onderwerp dat ik écht leuk vind, ga ik daarvoor. Maar eigenlijk was ik van plan de lerarenopleiding natuurkunde te doen. Lesgeven is namelijk heel tof om te doen. (Veel mensen weten dit niet, dus ik zeg het maar even. Het leukste is het moment waarop je leerling tegen je zegt: "oooo, eigenlijk is het helemaal niet zo moeilijk!" Herkenbaar?) Maar ik heb gehoord (o.a. van Tabitha Dreef, de oud-voorlichter van MNW) dat de lerarenopleiding vooral veel administratieve rompslomp is (dossier bijhouden, iedere les plannen, geven en dan verantwoorden, etc.) en daar had ik eigenlijk helemaal geen zin meer in. Ik was sowieso niet van plan om de rest van mijn leven docent te zijn. Misschien doe ik hem ooit nog.

Kun je ons wat meer vertellen over het precieze onderwerp van je promotie en waar je je de komende 4 jaar mee gaat bezighouden?

Nou, vooruit dan maar. Laat ik eerst het algemene reclamepraatje maar even copy-pasten:

"Betere detectie van borstkanker leidt tot beter vooruitzicht op genezing, maar ook tot overbehandeling bij 1 op 3 borstkankerpatiënten. In dit project onderzoeken wij met een zeer gevoelige MRI scanner (7-Tesla MRI) welke borstkanker een relatief gunstige biologie heeft en mogelijk minder agressief kan worden behandeld. Deze high-definition MRI scanner maakt gebruik van een veel sterker magneetveld dan conventionele MRI scanners. Daardoor kan niet alleen de tumor scherper worden afgebeeld, maar kan ook de interne werking van de tumor in kaart worden gebracht. Daarnaast zullen computerprogramma's worden gemaakt om deze complex gedetailleerde beelden automatisch te vertalen naar een risicoschatting voor de patiënt. Dit alles zal het mogelijk maken om patiënten met borstkanker in de toekomst een behandeling aan te bieden die

geheel op maat gemaakt is. Wij verwachten dat hierdoor de belasting van borstkankertherapie voor patiënten met indolente tumoren zal afnemen”.

Ben je nog wakker? Klinkt mooi hè? Fancy! Nou, eigenlijk, doe ik dit natuurlijk niet in m'n eentje. Ik zit vooral op, laten we zeggen, de middelste anderhalvezin: “een veel sterker magneetveld dan conventionele MRI scanners. Daardoor kan niet alleen de tumor scherper worden afgebeeld, maar kan ook de interne werking van de tumor in kaart worden gebarcht.” Die dus. Er is nog een andere PhD student op hetzelfde project, die zit vooral op de volgende zin. In feite ben ik dus bezig om de 7T MR scanner zo veel mogelijk uit te buiten / er zo veel mogelijk contrasten uit te krijgen die ons helpen om deze diagnose (zie boven) te stellen.

Heb je hierbij veel aan de kennis die je bij MNW hebt geleerd of zijn het meer de vaardigheden die je kunt toepassen? Of een combinatie van de twee of heb je er eigenlijk niets aan?

Och jeetje. Ik zit wel echt aan de natuurkunde kant van de beeldvorming. (Tja, ik meet een signaal / ik zie hier een beeld, maar hoe kóm ik daar eigenlijk aan? Welke fysische processen verklaren het beeld dat ik zie? etc.) Dus veel natuurkunde en wiskunde

van MNW komt terug. Onderzoeksvaardigheden en schrijfvaardigheden natuurlijk ook, maar dat zal gelden voor iedereen die een PhD doet.

Hoe zie je je zelf over 4 jaar, wil je dan een hele andere richting op of misschien wel verder in het onderzoek of laat je het nog op je af komen?

Dat zien we dan wel weer...

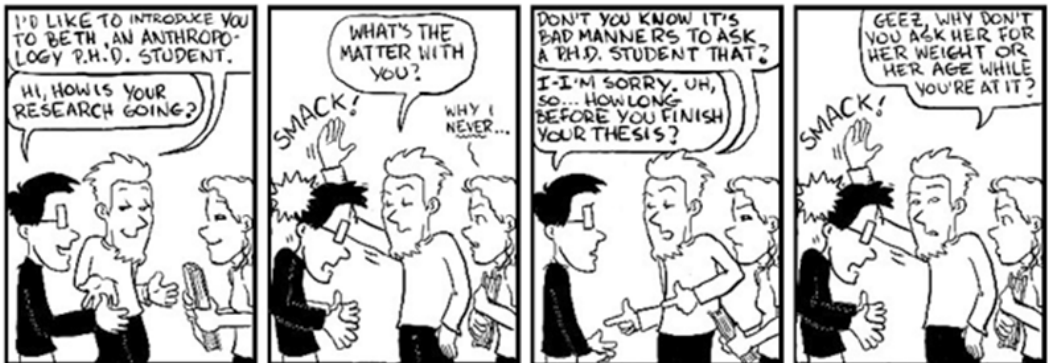
Wat zou je droombaan zijn? Of heb je die niet?

Slapend rijk worden? Hoewel dat ook maar saai is... Uhm, iedere baan heeft zo zijn voor en nadelen denk ik. Maar misschien is mijn fantasie gewoon wat beperkt...

Heb je zelf nog een wijze boodschap of iets om toe te voegen?

Always know where your towel is! (Sorry, het was gisteren International Towel Day...)

O, en deze wil ik jullie ook niet onthouden:

JORGE CHAM ©THE STANFORD DAILY

Zeilweekend

Tekst door: Jessie Lof

Na een hoop gestress op de VU campus kon ook de laatste vol bepakte auto vertrekken naar het gehucht Heeg in Friesland. Uiteindelijk was het dan toch gelukt om een groep enthousiaste MENS-leden en hun meegebrachte bagage (plus een enorme, maar schroefloze barbecue, die ongebruikt mee terug werd genomen) in het beperkte aantal voertuigen onder te brengen. Na een lange en vermoeiende autorit langs de Mac en over de afsluitdijk arriveerde het sportieve gezelschap op de camping. Afgezien van de pollen die, zo leek het, niemand bespaarden, werkte ook het weer gelukkig nog mee, dus dat belofde wat voor het weekend. Nadat alle tenten waren opgezet, verzamelde iedereen zich rond een lekker warm kampvuurtje om nog even te ontspannen voor het zware werk dat ons de volgende dag te wachten stond.

Op zaterdag was iedereen vroeg uit de tenten om snel het water op te kunnen gaan. De zon leek door te breken, waardoor al gauw korte broeken tevoorschijn werden gehaald. De drie valkjes werden gereed gemaakt om de woeste Friese meren te doorkruisen en met een rustig tuffend motortje gleed het eerste bootje de haven uit. Al dobberend op het water werd aan de minder ervaren zeilers nog snel even uitgelegd hoe het zeil wordt gehesen en de fok wordt bediend, waarna de valk door de wind werd meegevoerd. Toen bleek dat er toch meer wolken op komst waren dan aanvankelijk had geleken werd het eerste zeil, na een reis vol golfslagen over de rand van de boot en een ontelbaar aantal keer overstag gaan, omgekeerd om het omslaande weer te vermijden. De andere twee boten bereikten vlak voor de ergste regenval de passantenhaven van Oudega. In dit Friese oord werd de zelf meegebrachte lunch verorberd, hier en daar aangevuld met lekkers uit de snackbar.

De terugtocht over het water bleek nog zwaarder dan de heenweg. Kletsnat door zowel de regen als overslaande golven en bibberend van de kou moesten tegemoetkomende boten worden ontweken. Met grote moeite werden de zeilen aangetrokken zodat de valken de aangezwollen wind konden trotseren. Ondanks het hevig schommelen van de boten lukte het de zeilexperts van MENS de boten inclusief opvarenden veilig terug aan wal te brengen. Na een wilde, maar ook zeer plezierige dag op het water was het toch wel fijn weer met de voeten op vaste grond te komen. Langzaam opwarmend bij een vernuftig geïmproviseerde barbecue werd teruggekeken op een zeer geslaagde zeiltocht.

E i n d f e e s t

Tekst door: Roosje Ruis

Gender heeft naast een aanduiding van het geslacht, een bredere betekenis in de zin van sociale culturele en psychologische aspecten van het man of vrouw zijn. Dit verschilt dus per cultuur, moment en persoon. Op het eindfeest van Mens met Anguilla, Gyrinus, Salus, STORM, Subliem en VCSVU hier aandacht aan gegeven en hoefde niemand meer te voldoen aan de verwachtingen van de eigen geslachtsrol.

Het is de vraag of de commissie er daadwerkelijk zo over nagedacht heeft: wilden ze aandacht geven aan de vraagstukken die steeds meer gesteld worden omtrent gender en de LGBT(QIA) community een hart onder de riem steken, of was het gewoon een grappig thema?

Het deed er niet toe. Het blijkt dat genoeg mensen het heerlijk vinden om eventjes iets heel anders te mogen doen. Genoeg vrouwen met overhemden en stropdassen (en ook opplaksnorretjes maar die zaten niet zo lekker) en veel jongens die zich waagden in mooie jurken. Die laatste groep leek dat vooral geweldig te vinden: lekker met de heupjes draaien en de lippen tuiten.

Voor zover ik heb gezien kreeg alleen Yu het voor elkaar om lekker casual in zijn (haar?) jurk te feesten zonder al die overdreven vrouwelijke toeren. Tevreden wierp hij regelmatig met zijn medeorganisatoren een blik over het volle Bitterzoet. Wat een mooi publiek hadden ze bijeengehaald. De zaal stond helemaal vol, tot het podium rondom de DJs aan toe. Helaas waren er gemengde reacties op de muziek die daar vandaan kwam, maar op de aankleding van het feest was niks aan te merken. En dan heb ik het niet alleen over de vrolijke snor- en zoenlipslingers die opgehangen waren, maar ook over de aankleding van het publiek: voor opplaksnorren, nagellak en lippenstift was gezorgd, als je die nog niet ontvangen had als goodie bij de kaartverkoop. Verder was het eigenlijk een doodnormaal goed feest, iedereen ging lekker los. Als afwijkingen van de geslachtsnormen nou ook zo goed geaccepteerd worden in het dagelijkse leven, dan lijkt de genderdiversiteit geen probleem bij onze studieverenigingen.

MENS in Beeld

VU Boekhandel | Amsterdam

Wil jij hier adverteren?
Neem contact op via mens-vu.nl!

